

Fekete Vince

Változó tengelymozgás

erdőlők fennvaló kegyeltjei éjszaka két órát alvók mert két szemnek két óra elég hajnali négykor kelők hajnali ötkor kelők erdőlők isten szerencsétlenjei kiknek nem kell soha gyógyszer mert gyógyszeretek a pálinka a köményes a savanyú bor erdőlők keddenként és péntekenként járók mint a vonat pontosan soha sem későn erdőlők szekeresek lovasok fennvaló kegyeltjei hajnalban már a Szent János felé vagy azon is felül ügetők a katrosai erdőségek előtt baktatók sorban egymás után kettős-hármas csoportokban lépésben haladók időnként lassú futtatásba fogók ahol az út lejtése engedi de inkább lépésben poroszkálók hogy kíméljétek ne fárasztatók ki a lovaitokat mert kell az erejük majd a hazaútra erdőlők ugyanúgy mint száz évvel ezelőtt s ha változott valami azóta talán csak az hogy a vasráfos szekérekereket használt autógumis kerekek kidobott daciáké kivénült skodáké wartburgoké helyettesítik könnyebb futásúak a lovaknak sem megterhelők fennvaló kegyeltjei erdőlők ti akik ügyes szerelők vulkanizálók is kell legyetek mert gumidefekt is van a világon ha váratlanul teherrel megrakottan kimegy a levegő a gumiból együttes kézi erő kell megbillenteni az első a hátsó felét a szekérnek hogy a tengelyt fel tudjátok támasztani erdőlők fennvaló kegyeltjei szerencsétlenjei éjszaka két órát alvók mert két szemnek két óra elég majd a szekéren el-elbóbiskolók míg a lovak húzzák a szekereiteket vakon ha változott valami hát ti vagytok azok a szekereken minden ugyanaz ugyanolyan mint évszázadokkal ezelőtt erdőlők gumicsizmások gondosan tekert kapcarongyosak két tengelyen négy keréken futtatók a szekeretek terű nélkül úgy összehúzatva hogy majdnem tapossák egymást a kerekek a fergettyű a baklócs a két ágas két nyújtó és a szekérrúd amikor fáért mentek a szekérfenek a tengelyeken végignyújtott két csatlórúd s rajtuk mint száz éve nagy zsákokban pokrócokban a kóst a lovak eledele lábatokat lógatva ezen ülő erdőlők fogatosok szekeresek az úton időnként leugrók gémberegett lábaitokat kicsit megmozgatók a többieket bevárók hogy melléjük felugorva szót váltsatok beszélgetsetek a szekér mellett együtt gyaloglók erdőlők isten kegyeltjei isten barmai szerszámaitok között ma is ott vannak a százéves eszközök a fejsze a capina és harcsafűrész és a szalonna

kenyér vereshagyma a tarisznyátokban mint száz éve mert ha egyebet is csomagol időnként az asszony „a bótból” az alapeledel mindig a házi disznószalonna házikenyér vereshagyma túró sajt és a butykos is ott van az élelem mellé bedugva egy félliteres-literes flakon kilencvenhat fokos tiszta szeszből vegyített köményes pálinkával kevés szilvapálinkával csak úgy nyalogatni kóstolgatni majd felfelé az úton meg rakodás után ebéd előtt mert hazafelé jövet útba esik majd a katrosai korcsoma lebuja az első állomás majd útba esik a szárazpataki is a második állomás ahol meg szoktatok pihenni és fel-felhajtani egy-két sört bort egyebet míg a lovak a kocsmá előtt várakoznak s egy-egy fiatalabb gyerek süvölvény fickó kezében valamit majszolva téblábol velük odakint erdőlk hajnalban indulók délelőtt kilenc-tíz óra körül az erdőbe megérkezők egyik-kettőig bélyegzett fákat válogatók fákat kivágók csúszdákon az aljba eregetők lovakkal láncfarkon behúzó erdőlk fákat leágazók felszakaszolók szekereitekre négy-öt méteres darabokban felrakók indulás előtt egyet még falók pálinkázók majd ugyanúgy ahogy jöttetek kisebb csoportokban hazafelé indulók egy-két kocsmái megállóval szusszanással lovak pihentetésével estére hazaérők erdőlk szép estére fáradtan félholtan holtan hazaérők.

Bodega

A piac mellett, a lakástól, a munkahelytől köpésnyire, onnan már vakon, háttal, hason kúszva is hazatalál az ember; kilincse fényes, mint a bordélyházaké, ajtajának sarka nem csikorog, levegője ózon, hangulata isteni...

Barátságos helyiség, barátságos asztalokkal, barátságos színekkel és barátságos arcokkal meg emberekkel; a barátságos radiátor csövein barátságos művirágok lógnak, a padlón parkett-mintás linóleum, fent kubista álmennyezet, neonfény, nejlönfüggönyök.

Itt mindig naprakész lehet az ember; tájékozódhatsz a napi árfolyamokról, az arany, az ezüst, a ló, a tehén, a szilvórium, a részvények, a szekondhend nyugati autók, a dekódolt mobilok, a pityóka, a húsvéti bárány áráról,

hogyan mennyi a disznó élősúlyban, mennyi a tiszta hús kilója, mennyibe kerül a szántás-vetés hektárja, forrik-e már az ideai bor, s hogy mi a legújabb politikai meg gazdasági helyzet...

Olcsón „eredeti” Solingen késkészletet, vagy arannyal futtatott eszcájpgot vehetsz, öt pár zoknit tíz lejért, bakancsot húszért, s ha túl makacs vagy és kitartó, ugyanazt akár hétért is.

Vásárolhatsz aranygyűrűt, karórát, friss sajtót; hátat fordíthatsz addigi vallásodnak, áttérhetsz a jóságos bácsika meg nénike hitére; vehetsz bicskát, eladhatod a bőrkabátod, a késed, a távcsövedet, a fényképezőgépedet.

Olcsón kaphatsz hófehér csipkés török melltartót (színest, csikost, bohókást, testszínűt stb.), bézs nejlonharisnyát, tobzódó, romantikus vagy könnyű sportos hálóruhát, fehérneműt, bájos hálóinget, alkudhatsz slipre, fürelélő ébresztőóra,

diplomatatáskás eszcájpgkészletre, báránybőr sapkára, fohagymakoszorúra, ércüstre, fakanalakra, vállfákra, igazi népművészeti tárgyakra, de még drágakövekre is (holdkő, borostyán, gyöngyház, zafír, gránát), s már holnap reggel fél kilencre ott lesz bármelyikből egy fél tucat.

Koszos, szürkésbarna recepteket mutogatva érkeznek, gyógyszerre, kenyérre kell, a gyerekeknek, egy új templom építésére; zugárosok, hittérítők, pénzváltók, saját zsebre koldulók, bedolgozók, kicsavart végtagú nyomorékok, helyiek és importok (ókiráltságok, Pruton túliak), rokkantnyugdíjasok, alsóneműárusok, zárjel nélküli cigarettát kínálók, munkások, huszadrangú külvárosi ügynökök térnek be röpké levegővételtre, egy-egy féldecire, pofa sörre, vagy csak úgy, tájékozódni.

Nem lájbitépő, nem köpködő, nem sapkabelés-szaggató, ide nem kell báli ruha, nem kell szmoking, ez nem virtuális randevú, találkahely, hanem a való világ, maga a hőtcsupasz valóság, a zajló élet, hangyaboly egy jó meleg mocsár közepén, ahol könnyíthet a lelkén meg a pénztárcáján bárki; egy pohár alján a múltba révedhet, fél deciért megtudhatja tenyeréből a jövőt, mielőtt elkérné a báróstól a vécékulcsot.

Hazánk legszeretettebb fia

Helikopterrel érkezett az elvtárs
a városi stadionba fogadás
katonai tiszteletadás
várta sőt és kenyeret adtak neki köményes
pálinkával
és kürtőskaláccsal kínálták meg a magos
rangú vendégeket
minket népeket mint a juhokat buszokon és
vonatokon bétereltek a
környező falvakból a pionírok meg a haza sólymai
virágcsokrokkal
kedveskedtek a főtitkárnak meg az akadémikusnének
az a kicsike
főtitkár ott futott előttünk a
késérete pedig utána vótunk vagy
háromezren
mind a munka emberei de vótak
óvodások és
iskolások líceumisták aztán következtek a nagy
beszédék
emberfeletti küzdelmekről helytállásról harcról
nemes
feladatokról kritikáról és önkritikáról
forradalomról
békéről pártfeladatokról szónokoltak
nem sokat
értettünk a román berbetélésekből aztán
a küldöttség
a Molnár Józsiás parkon s a mai Dózsa
György
uccán végigsétálva meglátogatta az ipari zónát
a szigetelógyárat
a csavargyárat a keményítőgyárat mán egyik
sincs meg
ezek közül egytől egyig felszámolták csődbe
juttatták
mára mán nem es ipari csak puszta zóna s az
illatszertár
és a trafik között kürtőskalácsból és
virágokból
készített szimbóleos kapunál átadták
nekik a
város ajándékait egy nagy kulcsot s

egyebeket
majd múzeumlátogatás következett a
bécsődített
sok munkás felvonult a főtéren nagy
pannókkal volt
feldíszítve végig a város a hangfalakból
szólt a
hazafias zene egész nap még az elvtárs
elmenetele
után es mind ilyen indulókat játszottak
az üzletek
a házak azok es mind fel voltak díszítve
kicsi
zászlócskával kellett legyen intessen
a nép
az elhaladó elvtársaknak s még az es meg volt
szabva hogy
ki miket kellett skandáljon kiabáljon
ilyeneket
hogy trejászke pecsere hogy éljen a
párt
Cseucseszku pácse Cseucseszku és a
béke
teli volt Csencseszku és Elena képeivel az
egész
város zászló zászlót ért a házak oldalán s
az üzletek
kirakataiban a felszállásnál vagy száz közelebbi
helyi elvtárs
búcsúztatta a mélyen tisztelt bukaresti vendégeket
mi pedig
ittuk a sört és ettük a miccsset osztán
vissza
mindenki a maga falujába de ott még nem
hagytuk
abba este még húzta nekünk Kádár Feri
bácsi
a talpalávalót szegénynek mán a pora sincs
meg
úgy ünnepeltünk